

Arrest

nr. 335 135 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemijnlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2025.

*

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije op 4 mei 2022 (administratief dossier, map 7, DVZ, document “Dublin Unit Bulgaria” van 29 augustus 2024).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of

waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij verklaart in het verzoekschrift dat haar verblijf in Bulgarije van haar een zware psychologische tol eiste, maar staaft dit op generlei wijze. Zij legt geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat zij op heden zou kampen met psychologische problemen. Wanneer haar tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt hoe het met haar gezondheid gaat, stelt zij dat het goed gaat (NPO, p. 3). Zij toont met bovenstaande dan ook niet aan dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije op 4 mei 2022 (administratief dossier, map 7, DVZ, document “Dublin Unit Bulgaria” van 29 augustus 2024).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Door louter hypothetisch te stellen dat het mogelijk is dat de Bulgaarse overheid beschermingsstatuten intrekt, onder verwijzing naar Nederlandse rechtspraak, slaagt verzoekende partij er niet in om concreet aan te tonen dat zij op heden in Bulgarije niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt verder dat zij haar verblijfsvergunning op 22 juli 2022 gekregen heeft en dat deze geldig is voor drie jaar. Op heden is deze aldus nog minstens geldig tot en met 21 juli 2025. Het feit dat zij op heden niet langer over haar verblijfsvergunning beschikt omdat zij deze vernietigd heeft, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij verkreeg.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij eerst en vooral dat zij niet in Bulgarije wilde blijven en daarom probeerde om de grens over te steken naar Macedonië (NPO, p. 7). Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat ze slechts beperkte inspanningen heeft gedaan om tewerkstelling, gezondheidszorg en taallessen te bekomen. Zij werkte in Bulgarije in het zwart in de bouwsector en huurde een caravan van haar werkgever. Zij verdiende 600 euro per maand waarvan zij een deel moest afstaan voor de huur van de caravan (NPO, p. 6 en 9). Er dient opgemerkt te worden dat, hoewel verzoekende partij niet in de reguliere economie werkte, een netto maandloon van zeshonderd euro in Bulgarije niet onaanvaardbaar laag is. Volgens de Bulgaarse overheidswebsite betreffende de arbeidsmarkt bedroeg het minimumloon in Bulgarije in 2023, het jaar van haar vertrek uit Bulgarije, 780 Bulgaarse lev oftewel ca 398,66 euro, ruimschoots lager dus dan haar loon in Bulgarije (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Wanneer haar gevraagd wordt of zij ander werk zocht ter vervanging van de job die zij in het zwart deed, stelt zij sollicitaties gedaan te hebben maar daarbij geen succes te hebben gekend omwille van het racisme en omwille van de steeds terugkerende vereiste om Bulgaars te leren. Echter verklaart verzoekende partij vervolgens dat zij geen inspanningen geleverd heeft om Bulgaars te leren, naar eigen zeggen omdat zij geen geld had om een cursus te volgen (NPO, p. 9). Nochtans werkte verzoekende partij ruim boven het minimumsalaris en kan er van haar verwacht worden dat zij, indien zij een oprechte intentie heeft om zich in de Bulgaarse samenleving te integreren, investeert in het leren van de taal. Des te meer aangezien zij zelf in het verzoekschrift aanhaalt dat dit van groot belang is om aan een job te geraken. Bijkomend kan erop gewezen worden dat haar

echtgenote, die ook over internationale bescherming in Bulgarije beschikt, niet werkte in Bulgarije en geen enkele poging ondernam om te solliciteren voor werk (NPO vrouw, p. 6). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift bovendien boudweg stelt dat haar niet verweten kon worden dat zij de taal niet sprak, kan zij niet gevolgd worden. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij pogingen ondernomen heeft om de taal te leren. Verder stelt zij ook dat haar dochters in Bulgarije niet naar school konden (NPO, p. 7-8). Wanneer haar gevraagd wordt waarom dit het geval was, stelde verzoekende partij dat zij haar dochters niet naar school wilde sturen omdat er drugs circuleren en 'de hele atmosfeer er niet goed is'. Zij probeerde haar dochters in te schrijven in een privéschool, maar dit was te duur (NPO, p. 10). Zij verklaart echter nooit geprobeerd te hebben om haar dochters in een publieke onderwijsinstelling in te schrijven (NPO, p. 10). Hieruit kan aldus niet blijken dat haar dochters geen toegang hadden tot onderwijs indien zij dat effectief hadden gewild of dat hen moedwillig de toegang tot onderwijs ontnegd werd. Verzoekende partij haalt ook aan dat zij geen toegang had tot de gezondheidszorg in Bulgarije en dat men haar niet wilde helpen in het ziekenhuis toen zij gewond geraakte aan haar hand. Dit zou volgens haar te wijten zijn aan het feit dat zij geen ziekteverzekering had en dat zij de taal niet sprak (NPO, p. 8). Het gebrek aan een ziekteverzekering zou volgens verzoekende partij te wijten zijn aan het feit dat zij geen regulier werkcontract had (NPO, p. 9). Echter ondernam verzoekende partij, zoals hierboven reeds gesteld, slechts beperkte stappen om een regulier contract te bekomen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij uiteindelijk toch geholpen werd door een Arabische arts (NPO, p. 8). Daarnaast blijkt ook dat zij voor haar dochter, die psychologische moeilijkheden ervaren zou hebben in Bulgarije, niet geprobeerd heeft om in Bulgarije psychologische begeleiding te verkrijgen (NPO, p. 11). Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze beschermingsstatus heeft verleend. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij verklaart bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud zelf dat zij 'klaar is' om terug te keren naar Bulgarije, maar dat het voor haar dochters niet mogelijk zou zijn (NPO, p. 8 en 10). Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij verwijst naar de mishandelingen en opsluiting die zij ondergaan zou hebben bij haar poging om de grens met Macedonië over te steken, dient opgemerkt te worden dat, hoe betreuenswaardig ook, deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren, namelijk toen zij zich nog als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije bevond (NPO, p. 5). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verzoekende partij maakt daarnaast ook nog gewag van enkele incidenten waarbij zij en haar familieleden als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer zijn geworden van intimidatie en interpersoonlijk conflict: haar dochter A. werd lastiggevallen door enkele mannen waarbij verzoekende partij tussenbeide kwam en deze mannen haar aan haar hand verwondden met een mes (NPO, p. 8), A. zou op de bus door een dronken man ongepast aangeraakt zijn en haar dochters en vrouw zouden achtervolgd geweest zijn toen zij hun paspoorten gingen afhalen (NPO A., p. 9). Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze losse incidenten niet kunnen worden aangemerkt als een systematische situatie van onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat verzoekende partij naar aanleiding van haar ervaringen louter beperkte pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Verzoekende partij ging naar de Bulgaarse politie toen zij met een mes werd verwond (NPO, p. 9). Deze wilde haar niet helpen omdat zij geen Bulgaars sprak en geen tolk bij had (NPO, p. 8). Zij ondernam echter geen pogingen om iemand te zoeken met kennis van het Bulgaars en het Arabisch om als tolk te fungeren (NPO, p. 9). Bij de andere vernoemde incidenten ondernam verzoekende partij geen poging om beroep te doen op de autoriteiten voor bescherming (NPO, p. 9). Het spreekt voor zich dat zij geen bescherming kan krijgen als zij daar niet om vraagt.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij

de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De zaken met rolrs 16, 17 en 18 worden tezamen opgeroepen voor wat de algemene situatie in het land van erkenning betreft.

VzP'n verwijzen naar de door hen neergelegde algemene informatie betreffende Bulgarije. De kamervoorzitter wijst er evenwel op dat er bij AN, naast een AN met algemene informatie over Bulgarije, ook algemene informatie betreffende Griekenland werd neergelegd. VzP'n doen dan ook afstand van de AN met de algemene informatie over Griekenland.

Wat betreft haar eigen situatie wijst VzP op haar bijzondere kwetsbaarheid. Ze verkreeg er enkel subsidiaire bescherming die in juli '25 verlopen is. De prangende vraag stelt zich hoe Bulgarije zal reageren op de intussen gewijzigde situatie in haar herkomstland. Dit brengt heel wat onzekerheid mee want er is geenszins stabiliteit in haar herkomstland. Bovendien betekent dit heel wat onzekerheid omdat zij de enige kostwinner is. Ze had het psychologisch heel moeilijk maar in België gaat het haar beter af, maar er is evenwel een kans op een terugval, ze kende immers een donkere periode. Het loon dat ze er verdiende, 600 dollar per maand betekent niets want het leven in de stad was sowieso duurder en ze hadden er geen andere keuze om daar te leven. Met dat bedrag konden ze er met een gezin van 4 personen evenwel niet menswaardig leven.”

4.2. Op 22 augustus 2025, ongeveer een week voor de zitting, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer, getiteld: *“Aanvullende nota teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen Griekenland Palestina”*. Deze nota bevat informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, en voorts argumentatie betreffende de analyse tegenover het land van herkomst en situatie in Palestina / Gaza, alle

elementen die hier irrelevant zijn gelet op de internationale bescherming die verzoekende partij in Bulgarije geniet.

Ter zitting er expliciet op gewezen dat er naast een aanvullende nota met algemene informatie over Bulgarije -door beide partijen neergelegd naar aanleiding van het verzoek van de Raad bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije, informatie waarmee in de beschikking rekening wordt gehouden (zie punt 3 beschikking)-, ook algemene informatie betreffende Griekenland werd neergelegd, stelt verzoekende partij afstand te doen van de aanvullende nota (van 22 augustus 2025) met algemene informatie over Griekenland.

4.3. Verzoekende partij geniet internationale bescherming in Bulgarije, en meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus zoals ze zelf ter zitting herhaalt. Ze wijst er in dit verband op dat dit in juli 2025 verlopen is. Echter toont ze niet aan dat ze heden geen internationale bescherming meer in Bulgarije geniet (*infra*, punt 4.5.1.).

4.4. Wat de algemene situatie voor begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije betreft, wordt verwezen naar punt 3 van de beschikking van 17 juni 2025, waarbij wordt vastgesteld dat uit de beschikbare informatie door beide partijen aangebracht niet kan worden afgeleid dat de situatie van personen die in Bulgarije internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Bij gebrek aan recentere, laat staan andersluidende informatie blijft dit gehandhaafd.

4.5. Wat haar eigen persoonlijke situatie betreft, wijst verzoekende partij ter zitting op haar bijzondere kwetsbaarheid.

4.5.1. Waar ze er in dit verband op wijst dat ze in Bulgarije enkel subsidiaire bescherming verkreeg en dat deze in juli 2025 verlopen is, herhaalt de Raad dat er onderscheid is tussen enerzijds de internationale bescherming(ssatus) die men in die andere EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije, krijgt (toegekend) en anderzijds de eraan gekoppelde verblijfsstatus/verblijfstitel.

Zoals reeds werd aangegeven, vindt dit onderscheid weerklink in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijken deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Internationale beschermingsstatus

Zoals in de beschikking, in punt 6, al werd opgemerkt, komt het verzoekende partij toe om persoonlijk aan te tonen dat zij niet langer meer internationale bescherming in Bulgarije geniet, hetgeen ze niet aantoont: *“De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Door louter hypothetisch te stellen dat het mogelijk is dat de Bulgaarse overheid beschermingsstatuten intrekt, onder verwijzing naar Nederlandse rechtspraak, slaagt verzoekende partij er niet in om concreet aan te tonen dat zij op heden in Bulgarije niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken.”*

Het is aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat haar internationale bescherming inmiddels is beëindigd. Zij levert dat bewijs echter niet.

Uit het enkele feit dat zij niet langer woonachtig is in Bulgarije, zij niet langer in het bezit is van haar verblijfsvergunning en haar verblijfsvergunning verstreken is en de gewijzigde situatie in Syrië, kan niet

worden afgeleid dat zij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekende partij andere stappen heeft ondernomen om de nodige informatie te bekomen.

Aldus staat genoegzaam vast, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel door verzoekende partij, dat verzoekende partij vandaag de dag nog steeds internationale bescherming geniet in Bulgarije. Het betoog ter zitting dat de prangende vraag zich stelt hoe Bulgarije zal reageren op de intussen gewijzigde situatie in het land van herkomst wijzigt niets aan het voorgaande.

Verblijfstitel

Wat anderzijds verzoekende partij haar verblijfssituatie/verblijfstitel betreft, blijkt uit de recentste informatie dat vluchtelingen een verblijfstitel krijgen die geldig is voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel krijgen geldig voor drie jaar. Dit stemt overeen met verzoekende partij haar verklaringen, waaruit blijkt dat zij haar verblijfsvergunning op 22 juli 2022 gekregen heeft en deze geldig was voor drie jaar, tot 21 juli 2025 dus.

Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat het verstrijken van de geldigheid van haar verblijfstitel enige implicatie heeft wat betreft haar internationale bescherming(ssatus) die zij in Bulgarije geniet, zo wordt herhaald en benadrukt.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij ingevolge het recent op 25 juli 2025 verstrijken van de geldigheid van haar Bulgaars verblijfsdocument, niet langer meer in Bulgarije van internationale bescherming zou genieten.

Daarnaast en daarenboven toont verzoekende partij niet aan dat het hernieuwen en/of verlengen van haar verblijfsdocument, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Zij brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij haar Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

Wat betreft het feit dat zij haar (fysieke) Bulgaarse verblijfsvergunning in het verleden heeft vernietigd, toont ze niet aan dat zij bij de Bulgaarse autoriteiten geen nieuwe fysieke en (terug) geldige verblijfsvergunning zou kunnen aanvragen en verkrijgen. Ze toont bovendien niet aan hiertoe zelf al te hebben geïnformeerd, laat staan enige concrete stap in die zin te hebben gezet, hetgeen overigens in lijn ligt van haar beperkte inspanningen als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije om er haar rechten en voordelen te laten gelden. De Raad voegt hieraan nog toe dat het gegeven dat verzoekende partij haar Bulgaarse documenten vernietigde, een indicatie is dat zij weinig of geen waarde aan die stukken hecht en het getuigt van weinig appreciatie ten aanzien van de lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Bulgarije, die haar die internationale bescherming toekende, *nota bene* dezelfde bescherming die zij hier nadien in België opnieuw verzoekt. Bovendien verzaakt verzoekende partij hiermee aan de medewerkingsplicht die op haar rust door bewust na te laten en opzettelijk te verhinderen alle nuttige en essentiële elementen in het kader van haar beschermingsverzoek aan de Belgische asielinstanties voor te leggen.

4.5.2. Verzoekende partij maakt ook voorts niet *in concreto*, met concrete en objectieve elementen, aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar verhindert haar rechten te doen gelden verbonden aan haar in Bulgarije verkregen internationale beschermingsstatus.

Dat zij het in Bulgarije psychologisch heel moeilijk had zoals ze ter zitting aangeeft, betreft louter een herhaling van eerder afgelegde verklaringen, waarmee reeds rekening werd gehouden in de beschikking (in punt 5). Verzoekende partij gaat er echter niet concreet op in en doet op die manier geen afbreuk aan de grond van de beschikking. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek, laat staan bewijs van het tegendeel, blijft het in de beschikking vastgestelde gehandhaafd.

4.5.3. Ook wat haar levensomstandigheden en die van haar gezin in Bulgarije betreft, herhaalt verzoekende partij ter zitting louter wat ze al eerder verklaarde, zonder echter ook maar enigszins concreet in te gaan op hetgeen hierover in de beschikking concreet en omstandig wordt vastgesteld. Verzoekende partij onderneemt zelfs geen poging/moeite om op die vaststellingen in te gaan, laat staan deze te verklaren, ontkrachten of weerleggen.

De Raad verwijst naar en benadrukt de bevindingen in de beschikking (in punt 7) inzake de zeer beperkte pogingen van verzoekende partij en haar gezin om zich als statushouders in Bulgarije te integreren. Wat betreft de opmerking ter zitting dat verzoekende partij de enige kostwinner is en dit heel wat onzekerheid met

zich meebrengt, werd in de beschikking al gewezen op het feit dat de echtgenote van verzoekende partij zoals ze zelf verklaarde, in Bulgarije, waar zij met het gezin alle internationale bescherming genieten, niet werkte en geen enkele poging ondernam om te solliciteren voor werk. Dit kan bezwaarlijk een ander, laat staan de Bulgaarse autoriteiten verweten worden, doch betreft louter een bewuste eigen keuze. Daarnaast en daarenboven kan hoe dan ook nog worden gewezen op het nalaten van verzoekende partij om Bulgaars te leren waarmee zij zelf de kansen op ander en beter (legaal) werk vermindert.

Immers, ofschoon verzoekende partij zich bewust is van het belang van het aanleren van de Bulgaarse taal, zeker aangezien ze blijkens haar verklaringen goed weet dat dit o.a. van groot belang is om aan een (legale) job te geraken, deed ze geen inspanningen om Bulgaars te leren. Voor dat nalaten om te investeren in het leren van de taal biedt ze geen afdoende uitleg, zo werd al eerder opgemerkt. Ze laat geheel na hierop een ander licht te werpen.

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partij ter zitting dat het loon dat ze in Bulgarije verdiende, 600 dollar per maand, niets betekent aangezien het leven in de stad sowieso duurder was en ze geen andere keuze hadden om daar te leven en zij met dat bedrag met hun gezin van 4 personen niet menswaardig konden leven, wordt gewezen op hetgeen o.a. over dat loon eerder in de beschikking werd opgemerkt. Bovendien kan en mag niet worden voorbijgegaan aan de reeds eerder gedane concrete vaststellingen inzake de beperkte en gebrekkige inspanningen van verzoekende partij, evenals haar echtgenote tevens moeder van de kinderen, om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de Bulgaarse samenleving waar zij internationale bescherming genieten.

In dit verband herhaalt en benadrukt de Raad dat het de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de middelen die het recht en hun status hen in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen ze evenwel niet aantonen daar ze niet aantonen deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

4.6. Nergens blijkt uit dat verzoekende partij haar situatie, en die van haar gezin, in Bulgarije een was van of dat bij een terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak, met name een situatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoekende partij toont het tegendeel niet *in concreto* aan.

4.7. Ten overvloede wordt met betrekking tot de aanvullende nota van 22 augustus 2025, waarvan verzoekende partij ter zitting stelt afstand te doen wanneer zij er expliciet op werd gewezen dat het informatie bevat over Griekenland, terwijl zijzelf begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije is, nog op het volgende gewezen:

Wat betreft onderdeel “2. *Betreffende de analyse tegenover het land van herkomst*”, beklemtoont de Raad dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in België door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij bij voormelde beschikking werd vastgesteld dat zij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die de Bulgaarse autoriteiten haar hebben toegekend en zij dus niet aantoonde dat onterecht toepassing werd gemaakt door het CGVS van voormelde wetsbepaling (waarbij haar beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard), en dat er derhalve geen reden is om het beschermingsverzoek in België ten gronde ten aanzien van het land van herkomst/land van gewoonlijk verblijf te beoordelen. Om die reden is de verwijzing in de ter zitting neergelegde aanvullende nota naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C – 735/22 QY tegen Bondsrepubliek Duitsland niet dienstig. *In casu* ligt geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor. Er is hier geen verder onderzoek nodig. Die argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota is aldus niet dienstig.

De argumentatie in onderdeel “3.1. *SITUATIE IN PALESTINA*”, is evenmin dienstig maar daarentegen totaal irrelevant. Verzoekende partij en haar gezinsleden zijn immers Syrische onderdanen. Elke verwijzing naar de situatie in Palestina is dan ook volstrekt overbodige bladvulling in de nota. Er wordt niet ingezien en verzoekende partij licht niet in het minst toe waarom over Palestina in de aanvullende nota wordt geargumenteed.

Om diezelfde reden is ook het bij diezelfde aanvullende nota gevoegde bericht van Ulyse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven geenszins dienstig hier. Het doet allerminst ter zake hier.

5. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS